

Олександр Диковицький: У ЗАРІЧНОМУ Я МОЛОДИЮ ДУШЕЮ

Сорок років поспіль мешкає в Пінську наш земляк Олександр Лаврентійович Диковицький. Колишній випускник Зарічненського медичного училища, він кожну, бодай найменшу можливість, використовує для того, аби повернутись хоч на мить у край своєї юності. Бо ж то - свята любов на все життя.

У кожного з нас є любі серцю місця на цім білім світі. Оті містечка і хутірці, по яких буйногровим вітерцем промайнула наша яснокрила юність, оті заплави й потічки, в яких святилась цілюща сила нашого першого кохання. Відбуло, промайнуло... Та полишився в серці нетлінний спогад, який не дає відійти тій благодатній порі в забуття. Час від часу ми поспішаємо повернутись до тих святих місць, туди, де витало колись наше щастя. Оті зустрічі - цілющий бальзам для душі. Бо вона враз стає молодою, хай навіть срібна паморозь давно вже завітчала скроні.

Саме такі відчуття полоняють душу Олександра Диковицького щоразу, як завертає його життєва стежка до милого серцю Зарічного. 50 років тому він влився в ряди перших студентів медичного училища, яке

хірург, його дружина Тамара Антонівна - терапевт. У сім'ї Йосипа Диковицького теж всі лікарі: дружина - невропатолог, донька - терапевт.

Після закінчення навчання, за розприділенням, Олександр потрапив на ФАП села Ніговиці. Там добре пам'ятали його брата Йосипа, тож Олександр не мав права посоромити добре ім'я родини. Це була найпрекрасніша пора його життя. Через півроку його призвали на службу в армію, потрапив до військової частини, що дислокувалась у Вологодській області, далі на нього чекала військова частина в Гатчино, поблизу Ленінграда. Після армійської служби він знову повернувся в Зарічне, працював в райсанепідемстанції, потім очолив ФАП села Заозір'я. Роботу свою любив і добре знав. Молодого фельдшера поважали за людяність та професіоналізм. Олександр, порівняно за короткий термін, зарекомендував себе як прекрасний спеціаліст, для котрого служіння людям - найвище в житті покликання.

У 1972 році Олександр Лаврентійович повертається на свою батьківщину, в

Дозріла малина

вирощуванням багатоплідної голландської малини. Викохав цілу плантацію. До самінького жовтня має прекрасні урожаї. У господарстві чимало домашніх тварин, улюбленці господаря - ручні козенята. Обійстя Диковицьких утопає в розкоші пишних квітів, екзотичних рослин. Тож байдики бити не випадає, аби все квітувало, давало щедрі плоди - потрібно постійно трудитись. А ще пан Олександр затятий рибалка, прекрасний фотограф й має неабиякий нахил до журналістики. В студентські роки був активним дописувачем до тодішньої районної газети "Радянське Полісся". Має сей досужий чоловік й оригінальне хобі. Він колекціонує моделі кораблів, хоча й не моряк. Отой незборимий дух романтики, ще від часів юності та "Пурпурових вітрил" незабутнього Гріна, живе в ньому й досі. І не дивно, якщо в своїй Галині він - і понині бачить Асоль, а для неї він жаданий капітан Грей.

Говорячи про чесноти Олександра Диковицького, хотілося б сказати, що він із роду тих людей, про яких говорять - небайдужий. Він тішиться не лише своїми успіхами, здобутками, а й досягненнями тих, хто поруч, і тих, хто

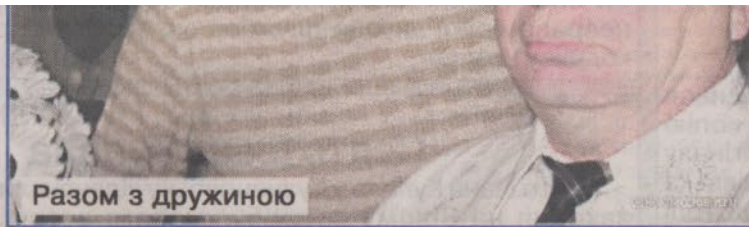
Колишні випускники
Зарічненського медучилища

щойно відкрилось у Зарічному. Фах медика обрав для себе зовсім не випадково, адже

старший брат Йосип своє життя присвятив лікарській справі. Й до вступу в Івано-Франківський медичний інститут працював фельдшером в Омиті, Ніговищах, Гориничах, Боровому та Кухітській Волі. Хоча брати Диковицькі й народились в сілці Диковичі, Пінського району, та Зарічненщину обоє вважають своєю другою батьківщиною. У 2009 році, через 50 років, Йосип Лаврентійович Диковицький, головний лікар Рожнятинської районної лікарні, що на Івано-Франківщині, знову побував на гостині в усіх населених пунктах Омитської сільської ради, і як же був здивований від того, що тут його досі пам'ятають. Добрі справи завжди нетлінні. Якого щему в душу додала та поїздка! Не відав і не гадав, що полишив у серці полісян такий недремний спогад...

Скільки добрих друзів зустрів під час навчання в медичному училищі Олександр Диковицький. Роки не вправі стерти їх імен – Микола Піддубний, Олександр, Омельчук, Іван Кочерешко, Галина Мостова, Анатолій Добринський і вся їх фельдшерська група. Скільки чудесних педагогів було у його студентському житті: Ткач Олександр Іванович, Крива Марія Володимирівна, Кулик Омелян Михайлович, Карнаух Антон Савелійович, Барилік Іван Панасович. Це з їх легкої руки він став хорошим спеціалістом, вмілим керівником. Училище не лише дало Олександрові фах, спеціальність. Тут зустрів своє кохання. Галина теж навчалась в медучилищі. З тих пір – вони все життя разом. Мають четверо синів. Двоє з них – близнята, талановиті вокалісти, яких можна чути й бачити на місцевому телебаченні. У них справжня лікарська династія Диковицьких, до якої, крім Олександра з Галиною, додалися син стоматолог, брат Галини Микола, теж Диковицький, відомий у Пінську

Білорусь. Відтепер Пінськ стає для нього рідною домівкою. 35 років свого життя він присвятив знедоленим людям, бо ж весь цей час очолював Пінський будинок-інтернат психоневрологічного профілю. Проїшов спеціалізацію з психіатрії, має вищу категорію. Незважаючи на те, що йому дісталась доволі складна, відповідальна робота, яка потребувала не лише професійного вміння, а й виваженості, терпіння, Олександр Лаврентійович вважає, що це був доволі цікавий, насичений, вагомий своїми результатами період життя. Про це свідчать неодноразові нагородження Почесними грамотами Верховної Ради Республіки Білорусь, нагрудний знак "Відмінник соціального захисту Республіки Білорусь".

Усе своє життя він жадібно тягнувся до знань. Здобув дві вищі освіти, закінчивши Білоруську сільськогосподарську академію, зооінженерний факультет та університет марксизму-ленінізму. Людина глибоко порядна, Олександр Лаврентійович девізом свого життя обрав найвищі чесноти "Правда, гідність і справедливість". В усьому він любить порядок та пунктуальність, вважає, що нічого ліпшого понад тверезий спосіб життя не існує. Нині наш земляк, а по-іншому пан Олександр себе й не називає, на заслуженому відпочинку. Хоча слово відпочинок не надто підходить до його надзвичайно активного часопроводження. Разом з дружиною мають своє чимале підсобне господарство: город, теплиця. У Олександра Лаврентійовича доволі цікаве улюблене заняття – він займається

далеко, кого знає і любить у цьому житті.

Час зупинити ніхто не в змозі. Він стрімголов мчить уперед, полишаючи нам досвід, гарт, здобутки і втрати, а ще – сиву паморозь на скронях й пишний оберемок літ. До болю й крику іноді хочеться повернутись в минуле. А ні... Зворотнього шляху не має. Але є спогади. Саме вони й повертають у ті щасні, добрі дні. Олександр Лаврентійович одержимий зустрічами зі своїми колишніми однокурсниками по Зарічненському медичному училищі. Саме з його ініціативи, друзі юності збирались до гурту влітку 2011 року. Нині у пана Олександра знову визріла ідея. 2013 рік ювілейний для їх Альма-матер, 50 років з часів заснування. Хто знає, скільки ще відміряє доля тим, хто давно вже розміняв сьомий десяток. Тож кличе серце на зустріч, всім своїм еством жадає того дня – 3 серпня. І знову небайдужість Олександра Лаврентійовича не дає йому спокою. Розсилає повідомлення по всіх усядах: Росію, Білорусь, Україну, Австралію. Там тепер мешкають ті, для кого путівку в життя дало Зарічненське медучилище.

– Скільки гідних людей, високопрофесійних спеціалістів дав цей навчальний заклад, – говорить він. – Хірурги, терапевти, гінекологи, невропатологи, завідувачі відділеннями, головні лікарі різних медичних установ багатьох країн СНД свої перші знання, свій перший досвід отримали в маленькому, поліському Зарічному. Кожен приїзд сюди для мене – як свято. Тут я молодію душею. Все саме прекрасне, саме хороше, що було в моєму житті, пов'язане з цим містечком, цим дивним краєм. Тут живе моя численна рідня, мої щирі й добрі друзі. На його околицях і стежках і досі витає дух моєї юності. За все, що маю, чого досяг в житті – я уклінно дякую Зарічненському краю.

Галина ГАВРИЛОВИЧ